

HOGARTH. TASTE IN HIGH LIFE.

Kent, gunsteling van den maeceen Lord Burlington, architect en arbiter elegantiarum, groot plagiarist en decadent der Italiaansche renaissance. Ook de dichter Pope moest een bitsen aanval van Hogarth verdragen; deze was wijs genoeg daarop het antwoord schuldig te blijven.

Maar tegen het laatst van Hogarth's bezig leven werd deze vinnige aanvaller de aangevallene van anderen, en wat erger was, ten deele van gewezen vrienden.

Ter wille van den samenhang met zijn illustraties zal ik eerst van zijn onverkwikkelijken en fatalen strijd met Wilkes, den journalist, en Churchill, den hekeldichter, vertellen.

Het was in 1762, dat Hogarth, die de gunst van Lord Bute, den tegenstander van George II, en den ouderen Pitt genoot, op de noodlottige gedachte kwam zijn graveerstrif

dienstbaar te maken aan de politiek van zijn beschermer. Of hierbij directe belangzucht in het spel is geweest, en er een onmiddellijk verband bestaat tusschen zijn pensioen en zijn officieel baantje van „Serjeant Painter of all his Majesty's Works" eenerzijds, en zijn politieke inmenging in het belang van George III en Bute anderzijds, is de vraag. Zeker is het dat Hogarth er vrij rond voor uitkwam, dat de tijden voor hem minder goed waren, en hij geld moest verdienen. Een politiek-allegorische prent „The Times" was een directe aanval op de oppositie. Het schijnt dat de demagoog Wilkes, die met Hogarth op gemeenzamen voet stond, nog moeite heeft gedaan om de uitgaaf van de prent te verhinderen. Te vergeefs. De oorlog was verklaard, en een aanval van Wilkes op Hogarth, naar den smaak des tijds brutaal persoonlijk, zijn karakter en zijn talent beide